

Валентин Иванов

Непобедимата армия

– Господин полковник, помните ли битката при Сириус?

– Да, капитане, самият аз участвах в нея.

– Три години на тази прокълнатата планета и да не знаем, че сме воювали рамо до рамо! Тогава все още бях трети помощник на „Индепендънт“.

– А аз току що бях поел командването на „Плутон“. Беше хубаво корабче. Имаше чудесна капитанска каюта. Понякога като съм много уморен си представям, че ще стана и ще отида в нея. Беше облицована с марсиански бор и кадифе. Дявол да го вземе, тя беше по-хубава дори от каютата на адмирала. Истински лукс!

– Струва ми се, че помня вашия кораб, господин полковник. Не бяхте ли вие този, който пръв проби фронта в сектор...

– Достатъчно, капитане, даже тук и даже сега това е тайна.

– Виноват, господин полковник. Мъчех се да си спомня кой водеше тогава „Херкулес“ – стария Мосли или куция Мак Крайт.

– Разбира се, че беше Мосли. Той някак си се беше изхитрил да вкара кораба си под огъня на нашата собствена артилерия. После го съди военен съд.

– Започвам да си спомням. Съдът трябва да е бил след като аз попаднах тук.

– Беше голям некадърник, но във всички армии е имало и ще има некадърници. И в нашата също. Трябва да ти открия една малка тайна, капитане – некадърниците дори са необходими и знаеш ли на кого? – точно на своите способни колеги, защото им дават фон, над който да се извисят. А извисяването е смисъла на всичко, нали така, капитане?

– Тъй вярно, господин полковник, винаги съм мислел така.

– Започна да ме ласкаеш като първата си любовница, заповядвам ти да спреш.

– Слушам, господин полковник. Но бяхте започнали за стария Мосли.

– А, да. Пред офицерския съд той разправяше, че докато прослушвал ефира, прихванал някакъв кодиран обмен. Кодът, който използвали Самотните не бил от обичайните. Той решил, че е нещо важно, взел пеленг и без да му мисли много, хукнал след сигнала...

– Малък напред, подполковник. Операторите, готови за преход – изкомандвува Мосли с отпаднал старчески глас. Докато се пристегне с колана, започнаха да пристигат докладите за готовност. Генерал-

лейтенантът почака малко за да се убеди по контролните лампи, че нарежданията му са изпълнени правилно и въздъхна, сякаш му предстоеше да се прости с живота си.

– Старт!

Старото корито, което по някакво недоразумение се използваше като космически кораб също въздъхна. Изглежда предчувствуваше, че и неговият край не е далеч.

– Генераторите прегряват, не достигат десет процента от енергията за прехода! – Компютърът изписа съобщението с истинско машинно безсърдечие.

Мосли не се колеба дълго: учудващо бързо старческите му пръсти изключиха маскищото поле. В този миг за външни очи рейдерът възникна от нищото на пустия звезденфон. И почти веднага изчезна отново – този път се гмурна в безкрайно дълъг хиперпространствен скок.

Когато вибрациите най-после спряха, Мосли се нуждаеше от известно време за възстановяване. Коритото летеше с малък напред, а екипажът бавно се съвземаше от хипершока.

Скоро генерал-лейтенантът се почувствува по-добре.

– Първи боен пост за бой, втори боен пост готовност! Локаторната станция да уточни пеленга на сигнала.

– Втори боен пост готов!

– Първи боен пост готов!

На свързочниците им трябваше цяла минута за да уточнат координатите на източника. Все пак се включиха в норматива, но Мосли реши, че като се приберат в базата, трябва да им устрои няколко сериозни тренировки.

– Локаторната станция – готова.

– Към обекта – пълен напред!

– Слушам, сър – рапортува дежурният.

Едва бяха потеглили и той отново се обади.

– Стоп, пълен назад!

– Какво има, подполковник? – разсърдено попита Мосли. Дежурният имаше право да подава команди на екипажа само в случай на непосредствена опасност.

– Мини, сър.

– Пуснете два робота.

– Роботите са пуснати.

Двата взрива прозвучаха почти веднага, с трудно доловима разлика във времето. Генерал-лейтенантът си каза под нос нещо, което не е за

казване пред други хора и особено пред дами. После разкопча токата на колана и викна в микрофона:

- Трима доброволци!
- Лейтенант Хъдсън.
- Сержант Морис.
- Доктор Тейлър.
- След три минути в първи шлюз с ръчни тралове.

Не изчака потвържденията им.

Прибраха се след час и половина. Генарал-лейтенантът вече твърдо знаеше две неща – че е попаднал на свръхсекретна база на противника под носа на земния флот и че не трябва да пусне в ефира дори едно писукане, ако иска да направи нещо и да се върне. Тия мисли му се въртяха из главата, докато помагаше на Тейлър да довлече ранения Хъдсън до шлюза. В коридора ги посрещнаха и Мосли забърза към капитанската си каюта.

През прохода се промъкнаха неочаквано леко и той непрекъснато се стараеше да си повтаря колко наивно е да се мисли, че все още не са ги открили. Това му помогна да не се учуди много, когато подполковникът се обади:

– Право по курса лек бот в покой спрямо базата. Искат парола.

– Предай каквото ти хрумне и напред на форсаж. Първи пост след петнадесет секунди залп по катера.

Петнадесет секунди са четвърт минута, а четвърт минута при тези скорости е почти десетина хиляди километра. Кой ти ги дава?

Катерът просто се изпари, а добре засиленият рейдер мина през облачето газ като нож през масло.

- Втори боен пост – за бой!
- Втори боен пост – готов!
- По базата, веер съсредоточен, огън!

Този отсек не беше добре защитен, но сигурно не беше важен – обшивката се стопи за по-малко от секунда.

– Подполковник, сканирайте по цялата площ. Десантният отряд на изхода. Катери първи и трети – готовност!

Мосли хвърли прощален поглед към пулта и драсна с пръст по праха, който се беше натрупал по стената. Преди да излезе, спусна шлема на скафандъра си.

- Разбира се, никой не му вярваше. Този глупак се кълнеше, че бил

в отлично замаскиран форпост на Самотните, но нали винаги си е бил некадърник, не можал да вземе диска с корабния дневник. Всичко горяло, нямал време. Само че председател на съда беше Ларкин, а на него такива номера не му минаваха тогава.

– Разрешете да запитам, господин полковник, този Ларкин военен пристав трета степен ли беше?

– Трябва да е бил четвърта. Иначе не би могъл да съди старши офицер. Впрочем можем да го попитаме лично – той е две палуби по-надолу.

След два часа базата димеше. Когато някъде слязат десантниците, никой не остава жив – помисли си генерал-лейтенантът. Как само ги учат, по мое време не беше така. Понякога взимахме и пленници – иронизира той. Войната напоследък се ожесточи.

Мосли крачеше из базата, надзърташе в избитите врати и се мъчеше да разбере какво са правила тук. Приличаше повече на лаборатория, отколкото на военен обект. Макар едното да не изключва другото.

В крайното равнище се натъкна на сравнително запазени помещения. Тук можеше да се крие някой оцелял и генерал-лейтенантът вдигна оръжието си.

Зад третата врата вдясно се чу глух бумтеж. Мосли веднага се отърси от старостта си и като професионален десантник се вмъкна вътре с претъркаляне. Докато ставаше на крака изруга. Стаичката не беше по-голяма от четири квадратни метра. Имаше скромен пулт и едно единствено кресло зад него. На екрана се сменяха числа в нисходящ ред. Бяха стигнали до тридесет и седем. Следващата светна след близо три секунди.

Генерал-лейтенантът хвърли още един поглед по надписите наоколо и реши, че не си струва да се предизвиква съдбата.

– До всички. След сто секунди – взрив. Изтегляйте се към кораба! Полковник, обща готовност.

Коридор. Шлюз. Коридор. Разбит шлюз. Всичко се смеси пред очите на Мосли. Беше се заврял най-далеч, на ако пък не беше го сторил, сега всички щяха да изживяват последната си минута.

Още тридесет секунди. Защо тази стълба е толкова дълга, а скафандрът така тежи? Само да се измъкна, ще прекарвам всеки божи ден по четири часа в спортния салон. Два на уредите и два на пистата. Остава една дреболия – да се измъкна.

Ох, измъкнах се.

Мосли със засилване влетя в десантния катер и машината плавно, но бързо започна да се отдалечава от борда на базата. Когато се скачиха, той започна да се безпокои, че е прекалил с бдителността.

– Слизай по-бързо!

Останал сам в катера, Мосли за момент се замисли. И точно тогава базата се взриви. Пред очите му стана тъмно – противно на очакваното. Генерал-лейтенантът се почуди дали това не е заради черната тога на оная с косата, но така и не можа да си отговори. Лъскавата металокерамична броня освети всичко със син пламък. Катерчето само отхвърча настрана – без дори да замирише на дим в него.

Нямаше време за дълбоки размишления. Херметизира отсека и седна в пилотското кресло. Повече нямаше смисъл да се пази мълчание в ефира и той премина от лазерна на радиовръзка.

– Говори генерал-лейтенант Мосли. Докладвайте обстановката – колкото и да повтаряше, думите му оставаха без отговор.

На кораба ставаше нещо. Обшивката започна да се издува и вече добре можеше да се проследят даже вътрешните усилващи пояси. Мосли си спомни при каква температура металокерамиката се разширява толкова и включи двигателя на катера. Нямаше какво повече да прави тук, а ако към къмета си добавеше и малко съобръзителност, може би щеше да оцелее.

Този ден на генерал-лейтенанта дяволски му вървеше, толкова много му вървеше, че чак не беше за вярване. На срещен курс се приближаваше истински земен лидер. След няколко минути можеше да се прочете даже името му: „Плутон“.

Мосли сигнализира, изчака известно време и пак сигнализира. Лидерът не променяше нито курса, нито скоростта си, но най-странното беше, че и не отговаряше. Май че наистина днес прекалено много му вървеше. А да срещне втори кораб преди да умре от глад или от задушаване беше наистина невероятно.

Генерал-лейтенантът се вгледа още веднъж в лидера, но никакви други светлинки по-встрани привлякоха вниманието му. Отблясъци от два преследвача. Значи това е краят. Напразно е бягал по кривите коридори на изгорената база ли беше или пък лаборатория, напразно се беше успокоявал с къмета си. Един лъч с най-лекия бордов лазер и от незащитеното катерче няма да остане нищо, ако не броим няколкото сектора в паметта на голямата невронна машина в в базата на земния флот.

Чу се звук като от търкаляща се по камъни празна консервна кутия.

Това беше лидерът. Ето сега ще стрелят. Не, ей сега. Е, хайде де. Сега вече трябва да стрелят.

Кутията се търкаля два пъти по-бързо. Наслагване на трептения. Резонанс на магнитните метеорни уловители. Дано да издържи корпусът на тази бонбонiera.

Не стреляха, наистина не стреляха.

Мосли се чуди, чуди и подкара малкото си съдче към най-близката база. Щеше да пристигне само след някакви си двеста петдесет и няколко години. По-точно не му се смяташе.

– Господин полковник, все си спомням за пробива ви с „Плутон“. Преди това тръгнаха две тройки лидери и все не успяваха. Тогава май загина адмиралът.

– Не, капитане, адмиралът е загинал след като ние се измък... е-е-е, пробихме. Те искаха да ни вкарат в клопка, два от преследвачите им се нахвърлиха върху нас по фланга. Само че ние бяхме по-бързи от тях и се откъснахме.

– Разбирам, господин полковник. По това време ние вече бяхме с половин екипаж и се надявахме само на добрите духове и на чудото. Капитанът беше мъртъв, старпомът – също. Оставахме двама офицери на „Индепендънт“, но и за нас нямаше работа. После загина и вторият помощник. В самия край на боевете единственият оцелял от командния състав бях аз.

На третия ден гладът започна да се чувства твърде забележимо. Мосли се заставяше да мисли за какво ли не, но щом спуснеш клепащи, пред него се разстилаше маса, обсипана с безброй различни лакомства, кое от кое по-вкусни. За щастие имаше достатъчно вода, пък и регенерационната система я връщаше почти всичката.

Генерал-лейтенантът често поглеждаше малкото си шкембенце. Да го беше направил по-обемисто на времето. На него разчиташе да увеличи шансовете си.

Така минаха и четвъртия, и петия ден. А на шестия в обсега на локатора влезе земният крайцер „Индепендънт“. Бързо се свързаха. На борда беше зле: много ранени, тежки повреди. Командуваше третият офицер. И това жълтоклюно капитанче можа да заяви:

– Ще пратя мой катер да ви вземе на буксир.

Мосли се ядоса.

– Имам достатъчно гориво в резервоарите и мозък в главата за да се справя и без вашия катер. Отворете един хангар и ме чакайте.

Капитанчето отвори уста да отговори нещо чиновотенно, но генералът се изключи.

– Горе три. Ляво пет. – диктуваше автоматичният лоцман при скачването. Мосли с лекота постави своята консерва на стапела и тръгна към капитанската каюта. Добре познаваше планировката на крайцерите и изненада офицерчето с бързото си появяване.

– Поемам командването като старши по звание. Докладвайте обстановката.

– Но вие сте пострадал и трябва да...

– Без коментари.

Капитанчето се засуети около пулта и започна да мрънка.

– Три четвърти от личния състав е загинал или недееспособен.

Вратата зад гърба на Мосли се отвори. Влязоха трима сержанти. Единият беше с шинирана ръка, а вторият носеше на главата си огромна чалма от ослепително бял бинт.

– Господин генералът се чувства зле – продължи с неузнаваем глас капитанчето. Откарайте го до лечебницата и му дайте двойна доза приспивателно. И стойте до него докато заспи. Господин генералът иска да си почине на спокойствие.

Мосли прецени, че идеята не е толкова лоша, но не му хареса начина, по който му я подхвърлиха. Първият сержант се свлече на пода без да издаде какъвто и да е звук. Опитите на втория да се предпази не се увенчаха с успех. Третия, с шината, обаче успя да стовари здравата си ръка върху тила на генерал-лейтенанта. Настъпиха тишина и мрак като в изоставен рудник.

Свестяването беше особено неприятна работа. Бяха го надценили малко – часовникът оказваше, че е спал над четиридесет часа. Не беше вързан, но вратата беше заключена. Това капитанче е много самоуверено – реши за себе си той. Намери един скалпел и започна да сваля капака на електронната брава.

В резервния команден пункт нямаше никой. Мосли бързо се ориентира: отдалечаваха се от базата като внимателно заобикаляха земните форпостове. Като изчете корабния дневник и прегледа картите, генерал-лейтенантът се почеса по поодрасналата за една седмица брада. Включи микрофоните от централната кабина. Капитанчето с разпален глас убеждаваше някого в нещо. Мосли се вслуша в думите.

– Ще получим същите звания, като в нашата армия, заедно с

двойно по-високи заплати и гарантирана пенсия след уволнението. Всеки от нас ще може да извика при себе си семейството си, а също и някой близки роднини...

Предателство – окончателно се убеди Мосли и набра текста на една кратка, но достатъчно ясна информация до базата. Нареди на компютъра да я пусне след десет минути. Те му трябваша за да стигне до хангара с катерите, като преди това се завърти около продоволствения склад.

– Тогава всички проявяваха чудеса от героизъм, господин полковник. Толкова много загинаха.

– A la geg com a la geg! На война като на война! Капитане, не забравяйте, че на война загиват само и единствено некадърниците. Който не е успял да се опази, значи изобщо нее заслужавал да живее. Ако не бяха самотните, бих избивал такива хора със собствените си ръце.

– Тъй верно, господин полковник, такива хора напразно дишат въздуха. И без това на борда е такава блъсканица, че игла да хвърлиш, на нечие рамо ще попадне.

– Последните години ония от отдела за подбор съвсем се забравиха. И не само те, никой не си върши работата. Единствено военните юристи могат добре да правят онова, което се иска от тях. Не мога да забравя процеса срещу същия този Мосли.

Сега гладът не беше заплаха. Оставаше само чакането. От базата на два пъти му се обадиха по хиперканала. Крайцерът на два пъти бил удрян, но на края успял да се скрие.

На втория ден най-сетне го прибраха. Генерал-лейтенантът все пак стъпи на борда на лидера „Плутон“. Посрещна го усмихнат полковник. Мосли поогледа рубката и накара усмивката му да застине.

– Вие сте страхливец!

– Какво искате да кажете, господин генерал?

– Като че ли не знаете! Защо бягахте от двата преследвача? Та вие ги превъзхождате по огневи средства поне три пъти, а по енерговъоръженост – и повече!

– Главният ми генератор не работи. Не бих могъл да дам дори един залп.

– Не се заплитайте в лъжи, полковник. Те са съшити с блестящи добре различими бели конци. Всички пломби на таблото зад вас са фабрични, а да не говорим, че контролните лампи светят. Предложете друго

обяснение, полковник.

– Вие сте уморен, господин генерал.

Този път сержантите бяха двама, но имаше и още двама лейтенанти.

– Изпратете господин генерала до каютата му и се погрижете да не изпитва никакви неудобства. Той иска да поспи добре, забранявам да му се пречи.

Докато слушаше тази дълга тирада, Мосли прецени, че съотношението е още по-неблагоприятно за него, отколкото миналия път. Не само, че бяха с един повече, а и самият той вече беше прекалено уморен.

Свести се отново сам. Но този път не го подценяваха – беше в най-обикновена затворническа килия. На тавана се мержалееше светъл квадрат, чийто оскъдни лъчи едва достигаха ъглите.

Мосли яростно заудря с юмруци по вратата. Нищо. Или беше добре изолирана, или тъмничарите не обръщаха внимание. Едва ли го е правил само той.

Вътрешният му часовник показваше, че са минали около два часа от събуждането, когато донесоха закуската: някаква безвкусна отвара от дрожди и хляб, в която имаше всичко друго, освен това, което наистина трябва да го има. Докато Мосли беше капитан на „Херкулес“, даже последният стажант не ядеше такава помия.

Дните отново тръгнаха незабележими и неразличими като водните капки. В началото той драсваше с лъжицата по една черта на стената всеки път, когато му донасяха закуската, ала после се отказа да си прави календар. И с него, и без него, пак не знаеше датата, защото нямаше представа колко време е прекарал в сън, а часовникът, разбира се, не беше на обичайното си място на ръката му. Съдейки по космите на брадата, трябва да е било повече от седмица. Една сутрин вместо познатата ръка с канчето каша напрозорчето се появи зачервено месесто лице.

– Мосли, пригответь си багажа.

Генерал-лейтенантът се канеше да каже, ще няма багаж и е готов да тръгне още сега за където и да е, само да не стои повече тук, но прозорчето шумно хлопна. Този ден той така и не дочака нито закуската, нито обяда. Месестото лице се показва отново привечер, този път съпроводено от дебело туловище.

– Мосли, излизай. Процесът ти започва утре.

– На колко го осъдиха, господин полковник?

– На смърт, капитане, на смърт. На изменниците и убийците се полага да бъдат разстрелвани. Заради този некадърен генерал нашият славен космически флот загуби цял рейдер с повече от петдесет души екипаж. Аз самият бих го осъдил на смърт и сам бих го разстрелял, ако можеше, но и Ларкин си знаеше работата. Нали ти казах, самият Ларкин също е тук, можеш да го разпиташ лично, когато стигнем следващото пристанище.

– Повярайте ми, господин полковник, и аз бих постъпил като вас. Предателите заслужават само смърт!

По дъските на горната пътека прогърмяха тежки бавни стъпки.

– Надзирателят! Надзирателят! – чу се от няколко места. Обикновено робите се предупреждаваха взаимно в такива случаи за да не остане някой заспал.

Крачките приближиха. Надзирателят разкърши ръце, протегна се. После откачи от колана големия плетен бич. По него все още имаше петна от вчерашния преход – четиридесет убийствени морски мили, които триерата взе за рекордно време.

По-рано тук гребните кораби не се използвана толкова – планетата беше щедра на ветрове и местната цивилизация имаше стари традиции в платноходството. Но когато от небето се спуснаха в блестящи сребърни колесници могъщи и добри богове, които предлагаха почти даром сто пъти по сто пъти и още по толкова млади и силни роби, традициите бързосе промениха. Появиха се леки и бързи гребни корабчета, с които можеше да се прекосява архипелага за малко дни. Пък и ветровете, колкото и постоянни да бяха, си оставаха ветрове – свободни и неподвластни на ничия воля.

Небето бързо губеше наситения си отровно син цвят, вълните с плясък се разбиваха в обрасналия с миди и рачета борд. Новият ден идеше с широко отворени гърди. А робите-земляни затаиха дъх: предстоеше сутрешната гимнастика на надзирателя.

КРАЙ

© Валентин Иванов

Источник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/882>]